

Arrest

nr. 197 749 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 8 juli 2016.

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebonden zou zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven gelet op hetgeen in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 75 van het vreemdelingenbesluit bepaald wordt, en hij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij vooruitloopt op het onderzoek van de middelen door de Raad. In casu dringt een onderzoek van de middelen zich op. De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Zij verwijst naar de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en naar de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De verzoekende partij betoogt dat niet ten genoegen van recht werd aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en van de artikelen 75, § 2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit. Er wordt verwezen naar het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Tevens stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 juni 2016 een beslissing tot weigering van inoverweging van de laatste asielaanvraag heeft getroffen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet ingaat op de voormelde motieven betreffende het niet in het bezit zijn van de vereiste documenten om op het grondgebied van het Rijk te kunnen verblijven.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de beslissing tot weigering van de meervoudige asielaanvraag en stelt dat hiertegen een beroep hangende is bij de Raad, wijst de Raad erop dat, los van het feit dat een bestuursbeslissing geacht wordt wettig te zijn zolang ze niet is vernietigd (principe du préalable) en de verwerende partij aldus wel degelijk kon verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het beroep bij arrest met nummer 177 609 van 10 november 2016 werd verworpen zodat het betoog van de verzoekende partij omtrent de hangende beroepsprocedure niet dienstig is. De verzoekende partij heeft geen actueel belang meer bij dit onderdeel van het middel.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het ingediende regularisatieverzoekschrift en een aanvraag gezinshereniging, zet zij geenszins uiteen welk regularisatieverzoekschrift of welke aanvraag zij in concreto bedoelt zodat deze verwijzing niet dienstig is. Het volstaat bovendien hoe dan ook niet te verwijzen naar middelen die elders zouden ontwikkeld zijn, gezien de middelen dienen te worden uiteengezet in het verzoekschrift zelf. De verzoekende partij zet evenmin uiteen, laat staan dat zij aantoon, waaruit de volledige integratie – naast de bewering dat zij Nederlands leert – en de duurzame sociale banden bestaan waarnaar zij verwijst. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar echtgenote, stelt de Raad vast dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt, eveneens de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten blijkt ten aanzien van deze dame. Waar de verzoekende partij nog stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag echter heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert, toont zij opnieuw niet in concreto aan waarop zij doelt.

De verzoekende partij toont verder niet aan op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde gehouden zou zijn de aangehaalde elementen op te nemen in de bestreden beslissing en waarom de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij beperkt zich tot algemene beschouwingen. Met haar betoog kan zij echter geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. In de mate dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt deze schending dan ook niet aangetoond. De verzoekende partij toont ook niet aan dat "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing" wordt geschonden, evenmin als een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en het tweede middel lijken ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij verplicht om naar Georgië terug te keren, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing haar slechts beveelt het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De verzoekende partij betoogt dat zij in haar land van herkomst nog steeds ten onrechte gezocht wordt voor het plegen van misdaden, enkel als gevolg van haar lidmaatschap van de politieke partij 'UNM' en de activiteiten die zij voor deze partij verrichte. Zij meent dat zij bij een terugkeer, onafgezien van het gevaar dat in haar land van herkomst nog steeds bestaat, onmiskenbaar een probleem zal hebben met het gerecht en dat zij voor de haar ten onrechte ten laste gelegde feiten de doodstraf riskeert bij tenuitvoerlegging van het bevel.

De Raad wijst erop dat bij arrest met nummer 148 540 van 25 juni 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In deze beslissing werd reeds verwezen naar het lidmaatschap van de verzoekende partij bij 'UNM'. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Raad aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond. Vervolgens werd bij arrest met nummer 177 609 van 10 november 2016 het volgende door de verzoekende partij ingestelde beroep verworpen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur, zoals de verzoekende partij voorhoudt, wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel lijkt ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 23 oktober 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 december 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 oktober 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"De verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."*

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de verzoekende partij door louter te volharden in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 16 oktober 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 16 oktober 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU